

FRANCISCO JOSÉ GAN PAMPOLS / ФРАНСІСКО ХОСЕ ГАН ПАМПОЛЬС

Генерал-лейтенант у резерві. Народився 25 квітня 1958 року у Фрігерасі, провінція Жирона, Каталонія. **3 листопада 2024 року є віцепрезидентом уряду Валенсії** з питань економічного та соціального відновлення після масштабної повені (DANA).

Стратегічні посади:

- директор Генеральної військової академії (Academia General Militar) у Сарагосі (2009-2013);
- директор Центру розвідки Збройних сил Іспанії (2013-2016);
- командувач Корпусу швидкого реагування НАТО – Іспанія (NATO Rapid Deployable Corps – Spain) (2016-2020).

Міжнародні місії:

- Боснія-Герцеговина (1995–96): начальник операцій у місіях ООН, IFOR (НАТО);
- Косово (2000–2001): начальник оперативного штабу багатонаціональної бригади “Захід” у Косово (KFOR);
- Афганістан (2007): керівник групи з відновлення провінції в Кала-і-Нау.

Освіта:

- Має диплом з політичних наук і соціології (Національний університет дистанційної освіти, UNED).

Рейтинг статей: 2-6-5

Поточний висновок: автор систематично висловлює неповагу до суб'єктності та територіальної цілісності України, її міжнародно визнаних кордонів, що є неприпустимо для посадової особи Іспанії в рамках юридичних та дипломатичних зв'язків з Україною.

Автор схильний до поширення проросійських наративів, таких як: громадянська війна в Україні у 2014 році, державний переворот в Україні у 2014 році, Захід програв тощо.

Автор постійно перебільшує військові та економічні спроможності Росії, та навпаки — применшує військові здобутки України. Це може бути цілком приватною думкою, але ризиків щодо об'єктивності статей автора додає систематична підміна причинно-наслідкових зв'язків та використання **латентного проросійського фреймінгу**.

Персональна заангажованість автора впливає на експертні висновки, що викривляє об'єктивне висвітлення подій.

З огляду на високий статус автора, він має вагомий вплив на іспанське суспільство, є частим автором статей та гостем різноманітних іспанських програм.

ПІДОЗРІЛІ ПУБЛІКАЦІЇ (КОНТЕКСТ ОСОБИ)

Інтерв'ю – Teniente general Gan Pampols: “Soy pesimista, la idea de que Ucrania va a ganar a Rusia expulsándola de su territorio creo que es irreal”

(укр. Генерал-лейтенант Ган Пампольс: “Я песиміст, ідею про те, що Україна переможе Росію, вигнавши її зі своєї території, я вважаю нереалістичною”)

Інтерв'юери: Álvaro Corazón Rural, Dolores Glez. Pastor

Видання: Jot Down

Формат: інтерв'ю

Дата: 15.06.2022

Посилання: <https://www.jotdown.es/2022/06/teniente-general-gan-pampols/>

Зафіксовані проросійські наративи

1. Україна як failed state.	
Ми занадто зосередилися на військових операціях і втратили фокус на тому, що насправді відбувається в Україні. Ця країна зараз є напівзруйнованою державою. Вона не контролює значну частину своєї території, її виробнича система практично паралізована, вона позбавлена можливості експорту матеріалів і ресурсів через Чорне море і змушена постійно отримувати дотації від міжнародної спільноти, її повсякденне життя базується на зовнішній допомозі. Вона отримує величезну кількість матеріальних засобів, зброї, обладнання, порад та інформації, але переживає дуже важкі часи. Вона зазнала великих втрат, рівень руйнувань високий, критична інфраструктура, така як порти й аеропорти, сховища тощо, значною мірою зруйнована, а значна частина непридатна для використання. Життєздатність держави зараз дуже низька.	Nos hemos centrado excesivamente en las operaciones militares y perdemos el foco de lo que realmente pasa en Ucrania. Este país ahora mismo es un Estado semifallido. No controla una parte importante de su territorio, su sistema de producción está prácticamente paralizado, tiene negada la exportación de materiales y recursos a través del mar Negro y tiene que ser subsidiada permanentemente por la comunidad internacional, su día a día se está basando en ayudas externas. Recibe ingentes cantidades de material, armamento, equipos, asesoramiento e información, pero lo está pasando muy mal. Ha tenido pérdidas notables, el nivel de destrucción es elevado, las infraestructuras críticas como puertos y aeropuertos, instalaciones de almacenaje, etc., una gran parte están destruidas y otra gran parte no se pueden emplear. La viabilidad del Estado ahora mismo es muy baja.
2. Україна спровокувала конфлікт у 2014 році; в Україні відбувся державний переворот у 2014 році, який заохочували “неонацисти”.	
У 14-му році Україна спровокувала конфлікт . 14-й рік — це рік, який ми повинні почати вивчати неупереджено і	En el 14, Ucrania provocó un conflicto. El 14 es un año que hay que empezar a estudiar desapasionadamente y al margen

незалежно від того, що ми читаємо зараз. Чи багато іспанців знають, що у 2014 році відбувся державний переворот і що президент Янукович був усунутий? Вони також не знають, хто заохочував державний переворот на Майдані, і що, хоча це невміло використовується Російською Федерацією, в нинішньому українському уряді також є неонацисти.	de lo que leemos ahora. ¿Cuántos españoles saben que en 2014 se dio un golpe de Estado y se expulsó al presidente Yanukovich? Tampoco se sabe quién alentó el golpe de Estado del Maidan, y que, aunque sea algo explotado de forma poco elegante por la Federación Rusa, también hay neonazis en el actual gobierno ucraniano.
3. Про присутність “неонацистів” в розмовляти російською мовою в Україні.	у українському уряді та заборону
... в нинішньому українському уряді також є неонацисти. <i>Ведучий: У нинішньому уряді?</i> Так, є. Це треба обговорювати з політологами, тому що термін "неонацист" є надмірно вживаним, але вони багато в чому антиросійські, це точно. Насправді, у 2014 році було заборонено розмовляти російською мовою.	...también hay neonazis en el actual gobierno ucraniano. <i>¿En el actual gobierno?</i> Sí, sí. Habría que hablarlo con politólogos, porque el término neonazi se emplea en exceso, pero que son antirrusos en muchos aspectos, con toda seguridad. De hecho, se prohibió en 2014 hablar ruso.
<i>Ведучий: Що стосується нацистів, то, наскільки нам відомо, проблема полягала в тому, що українська армія була настільки інфільтрована російськими спецслужбами — ФСБ, що фактично була небездатною. І перед загрозою територіальній цілісності країни довелося вдатися до допомоги добровольців, серед яких, справді, були неонацисти. Це важливий нюанс.</i> Проблема в тому, що ці добровольці походять з епохи Бандери. Україна має дуже складну історію, частина країни воювала з Гітлером і проти росіян.	<i>Lo de los nazis, hasta donde sabemos, fue que el ejército ucraniano estaba tan infiltrado por los servicios secretos rusos, el FSB, que era inoperativo, y ante la amenaza de su integridad territorial, tuvieron que echar mano de voluntarios entre los que, efectivamente, había neonazis. Es un matiz importante.</i> El problema es que esos voluntarios vienen de la época de Bandera. Ucrania tiene una historia muy compleja, una parte del país luchó con Hitler y contra los rusos.
4. Неправдива інформація про антисемітизм та масові вбивства євреїв українцями. Прив'язання Бандери до Гітлера, що було елементом радянської пропаганди.	
Проблема в тому, що ці добровольці походять з епохи Бандери. Україна має дуже складну історію, частина країни воювала з Гітлером і проти росіян.	El problema es que esos voluntarios vienen de la época de Bandera. Ucrania tiene una historia muy compleja, una parte del país luchó con Hitler y contra

Найбільша кількість євреїв, які загинули в цьому регіоні, були в Україні й були вбиті українцями.	los rusos. El mayor número de judíos que murió en la zona fue en Ucrania y masacrados por ucranianos.
5. Неповага до міжнародно визнаних, у тому числі Іспанією, кордонів України. Маніпуляція: присутність російської бази в Севастополі не означає, що півострів російський. Так само, як присутність, наприклад, американських баз в Німеччині — не означає, що якась федеральна земля Німеччини є американською. Фактичне виправдання незаконної російської анексії Автономної Республіки Крим у 2014 році та вторгнення Росії в Україну.	
Наскільки ми розуміємо, у 14-му році відбулося три події. По-перше, відбувся державний переворот. Януковичем керували з Москви, і коли він збирався підписати угоду з ЄС, яка, здавалося, була прелюдією до його інтеграції в Союз, йому зателефонували й сказали не робити цього, тому що у них було занадто багато спільних інтересів, і це ставило їх у вразливе становище, крім того, вони покрили дефіцит бюджету України й дали йому три мільярди доларів на розв'язання проблеми ліквідності. Це був початок Майдану. У той же час не було вторгнення в Крим, тому що росіяни вже були там через угоду в обмін на передачу Україною ядерних ракет, яка на той час була третьою ядерною державою у світі, першою були Сполучені Штати. Україна передала ракети Росії, яка стала провідною державою, а Росія гарантувала її безпеку і, водночас, гарантувала використання Севастопольської бази в Криму протягом сорока років з максимальною дозволеною чисельністю військовослужбовців у 25 000 осіб. <i>Ведучий: Але це різні угоди. Угода про ядерне роззброєння, Будапештський меморандум, говорив лише про шість пунктів, в яких, якщо коротко, йшлося про те, що в обмін на роззброєння гарантується територіальна цілісність України, її політична незалежність, відсутність</i>	Sobre lo que nos importa ahora, en el 14 hubo tres hechos. Primero, un golpe de Estado. A Yanukovich lo pilotaban desde Moscú y, como iba a firmar un acuerdo con la UE, que parecía la antesala de su integración en la Unión, le llamaron y le dijeron que no lo hiciera porque tenían demasiados intereses comunes y eso les colocaba en una posición vulnerable, además, cubrieron el déficit que tenía Ucrania y le dieron tres mil millones de dólares para su problema de liquidez. Aquí empieza el Maidan. Paralelamente, no se produjo invasión de Crimea, porque los rusos ya estaban allí por un acuerdo como contraprestación a la entrega de los misiles nucleares por parte de Ucrania, que en ese momento era la tercera potencia nuclear mundial, la primera era Estados Unidos. Ucrania le dio los misiles a Rusia, que pasó a ser la primera potencia, esta le garantizó su seguridad y, al mismo tiempo, se garantizó el uso de la base de Sebastopol en Crimea por cuarenta años con un número máximo autorizado de fuerzas de veinticinco mil. <i>Pero son acuerdos distintos. El acuerdo del desarme nuclear, el Memorándum de Budapest, solo hablaba de seis puntos que, en resumen, decían que a cambio del desarme se garantizaría la integridad territorial de Ucrania, su independencia política, no hacer</i>

<i>економічного тиску на країну з політичних мотивів, незастосування проти неї ядерної зброї та допомога, якщо хтось її застосує, але нічого про Севастополь.</i> Це був наслідок цієї угоди. Він був підписаний паралельно. Передача частини Чорноморського флоту, спільне використання бази й розміщення військ без ядерної зброї було наслідком Будапештського меморандуму. А гарантами угоди виступили також США та Велика Британія.	<i>presión económica sobre el país por motivos políticos y que no se usarían armas nucleares contra ella y se la ayudaría si alguien lo hiciera, pero nada de Sebastopol.</i> Fue una consecuencia de ese acuerdo. Se firmó en paralelo. La cesión de parte de la flota del mar Negro, el uso conjunto de la base y el estacionamiento de las tropas sin armamento nuclear, era consecuencia del Memorándum de Budapest. Y Estados Unidos y Reino Unido eran también garantes del acuerdo.
6. Неповага до української держави — заперечення її суб'єктності. Підміна причинно-наслідкових зв'язків: використання наративу про “англосаксів”, які використали українців для послаблення Росії, до «останнього українця», надання неправдивої інформації про заяви Ллойда Остіна.	
<i>Ведучий: Це буде однією з причин реакції англосаксів, чи не так? Що якщо вони знову гарантуватимуть чийось територіальну цілісність, то їх сприйматимуть серйозно, чи не так?</i> Я хотів би чіткіше пояснити, чому <u>вони так наполягають на тому, що кожен українець повинен захищати Україну, тому що це буде кожен українець до останнього.</u> <i>Ведучий: Це геополітичні, економічні...?</i> <u>Послабити Росію настільки, настільки, настільки, що якщо виникне тісніший альянс між Китаєм і Росією, він буде набагато менш ефективним стрижнем.</u> Це говорю не я, а Ллойд Остін, нинішній міністр оборони США.	<i>Ese será uno de los motivos de que reaccionen así los anglosajones, ¿no? Que si vuelven a garantizar la integridad territorial de alguien se les tome en serio, ¿no?</i> Yo querría tener más claro por qué tienen tanto interés en que hasta el último ucraniano defienda Ucrania, porque va a ser hasta el último ucraniano. <i>¿Es geopolítico, económico...?</i> Debilitar a la Federación Rusa tanto, tanto, tanto, que si se llegara a producir una alianza más estrecha entre China y Rusia, este sea un pivote mucho menos eficaz. Esto no lo digo yo, lo dice Lloyd Austin, actual secretario de Defensa estadounidense.
7. Підміна аналітичного погляду фіксованими кліше: з одного боку — залякування застосуванням ядерної зброї, але з іншого — безапеляційне ствердження, що Україна і все одно програє як факт (тоді навіщо застосовувати ядерну зброю?)	
Тепер неможливо зібрати сили на місцях для проведення наступу такого калібру так, щоб його ніхто не помітив. І тут,	Ahora es imposible reunir fuerzas sobre el terreno para realizar una ofensiva de ese calibre sin que se aprecie. Aquí al

наприкінці, ми підходимо до поворотного моменту, який є ще одним набагато небезпечнішим фактором, що змінює правила гри. Якщо в рамках своєї доктрини застосування ядерної зброї, якщо те, що Росія вважає життєво важливими інтересами, коли-небудь опиниться під загрозою, вона застосує ядерну зброю. Я налаштований дуже скептично і песимістично, ідею про те, що Україна переможе Росію, витіснивши її з її території, я вважаю нереалістичною.	final entramos en un pivote que es otro <i>game changer</i> mucho más peligroso. Si dentro de su doctrina de empleo del arma nuclear, si lo que Rusia considera intereses vitales se ven en algún momento amenazados, usará el arma nuclear. Yo soy muy escéptico y pesimista, la idea de que Ucrania va a ganar a Rusia expulsándola de su territorio yo creo que es irreal.
---	---

8. Про зацікавленість США у продовженні російсько-української війни.

Коли такі речі трапляються, я завжди згадую Рим, <i>Qui Prodest</i>, хто перемагає. Тут давайте почнемо з іншого боку: хто поки що найбільше програв? Ведучий: Україна. А наступна? Ведучий: Росія. Хто виграє найбільше? Ведучий: Китай? Сполучені Штати. Вони зробили рентабельним <i>фрекінг</i>, який не був рентабельним нижче вісімдесяти доларів за барель, а зараз коштує сто двадцять. Вони широко застосовують усі свої найсучасніші оборонні технології в галузі безпеки. Вони також отримують вигоду від збільшення оборонних витрат по всьому світу. Вони збільшують свій експорт, тому що стали партнером, який замінить усі ті країни, які застосовують економічні санкції. Вони покращили свою внутрішню згуртованість, яка була помітно ослаблена, ніколи ще не було такої напруженості між республіканцями і демократами. А потім з'явився Китай. Якщо ми об'єднаємо всі ці аспекти і запитаємо себе, кому вигідно продовження конфлікту, то нам	Cuando pasan estas cosas me acuerdo siempre de Roma, del <i>Qui Prodest</i>, quién gana. Aquí, vamos a empezar al revés: ¿quién ha perdido más hasta ahora? Ucrania. ¿Y el siguiente? Rusia. ¿Quién es el que más está ganando? ¿China? Estados Unidos. Ha conseguido que sea rentable el <i>fracking</i>, que no lo era por debajo de ochenta dólares el barril, que ya está a ciento veinte. Está colocando toda su industria más puntera de tecnología en seguridad de defensa ampliamente. También le beneficia que aumente el gasto de defensa en todo el mundo. Ha aumentado sus exportaciones porque se ha convertido en socio de sustitución de todos esos países que aplican sanciones económicas. Ha mejorado su cohesión interna, que estaba debilitada notablemente, nunca había habido tanta tensión entre republicanos y demócratas. Y después vendría China. Si combinamos todos estos aspectos y nos
--	--

доведеться відповісти самим собі.	preguntamos a quién favorece que se alargue el conflicto, tendremos que contestarnos.
--	--

Стаття 1. Guerras sin vencedores (укр. Війни без переможців)

Видання: 20minutos

Формат: стаття-опінія

Дата: 21.05.2024

Посилання: <https://www.20minutos.es/noticia/5248670/0/guerras-sin-vencedores/>

Просування необхідності поступок з боку України через односторонню концентрацію на значенні для світу та спроможностях Росії, але ігнорування значення України, наприклад, у продовольчій безпеці та в міжнародно-правовій системі, а також наслідків від перекроювання кордонів.	
Закінчення конфлікту не може і не повинно залежати від вичерпання "Заходу" в його підтримці України або можливої майбутньої незацікавленості США в конфлікті, з одного боку, або поразки Росії, з іншого, як якби на наступний день після конфлікту не існувало країни з більш ніж двома тисячами кілометрів кордону з Україною, яка є першою ядерною державою, яка має площу понад 17 мільйонів квадратних	El fin del conflicto no se puede ni se debe fiar al agotamiento de "occidente" en su apoyo a Ucrania o el posible futuro desinterés de Estados Unidos en el conflicto por una parte, o a la derrota de Rusia por la otra, como si el día después no siguiera existiendo un país con más de dos mil kilómetros de frontera con Ucrania, que es la primera potencia nuclear, que tiene más de 17 millones de kilómetros cuadrados de

кілометрів і яка володіє природними ресурсами й критично важливими елементами, необхідними світові для підтримання прийняттого розвитку.	extensión y que dispone de recursos naturales y elementos críticos que el mundo necesita para sostener un desarrollo aceptable.
Ігнорування агресії Росії та нерозуміння причин її вторгнення в Україну; фактично просування умиротворення агресора.	
Замість того, щоб шукати підходи до припинення бойових дій, дебати в НАТО зараз, схоже, зосереджені на тому, щоб відправити в Україну інструкторів для навчання військовослужбовців "на місці" і дозволити використовувати західну зброю для нападу на цілі на російській території; Великобританія вже дала на це дозвіл, а США — ні. У мене таке відчуття, що ми пов'язуємо воєдино низку заходів, заснованих на хибних припущеннях, які, як і під час Першої світової війни, можуть спровокувати загальний конфлікт , якого ніхто не хотів, але ніхто не міг передбачити.	En lugar de buscar líneas de aproximación para un cese de las hostilidades, ahora el debate en el seno de la OTAN parece centrarse en enviar instructores a Ucrania para que formen al personal militar “in situ” y permitir que se utilice el armamento occidental para atacar objetivos dentro del territorio de Rusia; el Reino Unido ya lo ha autorizado, Estados Unidos, no. Tengo la sensación de que estamos encadenando una serie de medidas apoyados en unas suposiciones erróneas que, como en la primera guerra mundial, pueden acabar desencadenando un conflicto generalizado que nadie quería que estallase pero que nadie fue capaz de prever.
Ігнорування причин та підміна причинно-наслідкових зв'язків. Залякування жертвами, метою якого є пропаганда зменшення підтримки України як метод деескалації, що є основою офіційної позиції РФ.	
Думати, що одна подія здатна спричинити глобальну трагедію, означає ігнорувати павутиння причинно-наслідкових зв'язків, які сплелися навколо конфлікту, до якого не підходять з необхідним реалізмом. Якщо солдати НАТО будуть відправлені в Україну, це лише питання часу, коли серед них з'являться жертви. Що буде далі? Те ж саме стосується і використання наданого НАТО озброєння для атак вглиб російської території. Не хочу полемізувати, але це означатиме якісну ескалацію, наслідки якої доведеться побачити з часом.	Pensar que un único hecho es capaz de desencadenar una tragedia mundial es desconocer el entramado de causalidades que se han ido tejiendo en torno a un conflicto que no se aborda desde el necesario realismo. Si se envían soldados de la OTAN a Ucrania es cuestión de tiempo que se produzcan bajas entre ellos. ¿Qué sucederá a continuación? Lo mismo cabe decir de emplear armamento proporcionado por países de la OTAN para atacar el territorio de Rusia en profundidad. Sin ánimo de polemizar, pero eso significará una escalada cualitativa que habrá que ver en su momento qué consecuencias acarrea.

Зміщення фокуса уваги з агресії Росії та порушення нею міжнародного права й того, що Україна захищає свою незалежність та веде справедливу війну, на те, що потрібно зупинити війну, чого сама Росія не бажає; фактично — просування умиротворення агресора шляхом односторонніх поступок з боку України.	
Здається, настав слушний момент, щоб припинити розпалювати непорозуміння і шукати точки зближення для деескалації, а не ескалації ситуації. Тих, хто страждає від конфліктів, хвилює те, що вони переживають і страждають, а не те, хто і чому їх розпочав. Коли конфлікт затягується, неоправданість завданої шкоди зростає таким чином, що врешті-решт важко зрозуміти, чи варта цінність досягнутого тієї ціни, яку було заплачено, особливо тоді, коли можна було б досягти більш гуманної й менш трагічної угоди, ніж перемога чи поразка.	Parece el momento oportuno para dejar de abonar los desencuentros y buscar puntos de aproximación para destensar en lugar de escalar las situaciones. A los que sufren los conflictos les importa lo que viven y padecen, no quienes y porqué los iniciaron. A medida que se prolonga un conflicto, la irreparabilidad del daño causado crece de tal forma que, a la postre, es difícil discernir si el valor de lo conseguido ha merecido el precio que se ha pagado, especialmente cuando se pudo llegar a un acuerdo más humano y menos trágico que la victoria o la derrota.

Український переклад статті:

Війни без переможців

З плином часу зростає ступінь плутанини щодо цілей, які переслідують конфлікти в Газі та Україні, ймовірності їх досягнення й пов'язаних з ними витрат.

Випадок Ізраїлю є, мабуть, найбільш показовим з вищезазначених. Міністр Бені Ганц звинувачує прем'єр-міністра Нетаньяху у відсутності плану досягнення бажаного кінцевого стану після завершення конфлікту і встановлює крайній термін, який звучить як ультиматум: або план буде представлений 8 червня, або його коаліція залишить уряд. Цей бажаний кінцевий стан стосується не лише відповідальності за безпеку, відновлення і розвиток у секторі Газа, але й ситуації на північному кордоні Ізраїлю з Ліваном, звідки 80 000 ізраїльтян були евакуйовані до Лівану. У доповіді також розглядається ситуація на північному кордоні Ізраїлю з Ліваном, звідки 80 000 ізраїльтян були евакуйовані в безпеку від нападів Хезболли, ситуація на Західному березі річки Йордан, де незаконно вирости поселення, що ставить під загрозу можливість досягнення життєздатного врегулювання для майбутньої палестинської держави, судноплавство в східному Середземномор'ї й Червоному морях, яке нині оскаржують Ансарулла й ополченці-хусити, і в більш широкому плані — відновлення ізраїльського потенціалу стримування на всьому Близькому Сході, який був сильно ослаблений внаслідок атак 7 жовтня.

ХАМАС, зі свого боку, сподівається вийти з війни переможцем, просто виживши й ставши частиною майбутнього палестинського уряду, який також поширюватиметься на Західний берег річки Йордан. Відсутність ізраїльського плану делегітимізації терористичного руху в очах свого населення і міжнародної спільноти, відсутність правдоподібного наративу про те, що можна запропонувати палестинцям, і відсутність відчутних результатів, які б виправдовували нинішній стан конфлікту, — все це грає на користь позиції ХАМАСу.

Коли йдеться про Росію та Україну, невідповідності спостерігаються з обох боків. Новий російський наступ в районі на північ від Харкова викликав тривогу як з

українського боку, так і з боку країн, що підтримують її військові зусилля. Спочатку йшлося про масштабний весняний наступ з метою захоплення Харкова, коли з'явилася більш обережна інформація, що, ймовірно, йдеться про обмежену цільову акцію, спрямовану на створення буферної зони на південь від міжнародного кордону, відволікання вогню від міста Белгород, яке систематично атакує Україна, і наближення російської артилерії до Харкова на ефективну відстань. Це також може змусити Україну відвести війська зі сходу на Донецькому та Запорізькому фронтах, де зараз відбуваються основні наступальні дії Росії. В очікуванні остаточного результату цих дій, російські територіальні здобутки поки що дуже обмежені, з глибиною проникнення від 5 до 9 км на 70-кілометровому фронті. На східному фронті, в Донецькій, Луганській і Запорізькій областях, триває більше позиційна, ніж динамічна битва, в якій російські тактичні здобутки мінімальні і дуже дорогі.

Випадок України цілком зрозумілий. Вона надто гостро відреагувала в інформаційному середовищі на російську загрозу на новій лінії фронту. Вона випустила повідомлення про кінець світу про критичну важливість отримання очікуваної схваленої допомоги і нових зенітно-ракетних комплексів Patriot (вона запросила 2 батареї для Харківської області з 25 батареями для всієї України, запит, який не міг бути задоволений). У своїх невдалих заявах президент Зеленський зайшов так далеко, що звинуватив увесь світ у падінні Харкова. Правда полягає в тому, що Україна тримається на сході і поступилася деякими позиціями на півночі, але вона зайняла дві добре укріплені тиліві лінії оборони в цьому районі, де вона зможе протриматися в малоімовірному випадку великих наступальних дій вглиб Харкова.

Спільним для обох сценаріїв — і їхніх прихильників — є те, що шанси досягти навіть тимчасового припинення бойових дій видаються дуже примарними. У випадку Ізраїлю — через екстремізм (Смотрич), короткозорість (Ганц) та егоїзм Нетаньяху і більшої частини його військового кабінету. У випадку ХАМАСу - через те, що терористичний рух грає з параметрами, далекими від переговорів з точки зору раціональності; інакше не можна пояснити відмову вступати в переговори про звільнення заручників, яка по збоченій спіралі повертається до ідеї найрадикальнішого крила ізраїльського уряду, що, в свою чергу, породжує ще більше смертей і руйнувань, які, схоже, живлять ХАМАС і його міжнародний імідж.

У випадку Росії та України — тому що ніхто не здатен шукати точки зближення за межами максималістських позицій, які вони не можуть утримувати нескінченно довго. Закінчення конфлікту не може і не повинно залежати від вичерпання "Заходу" в його підтримці України або можливої майбутньої незацікавленості США в конфлікті, з одного боку, або поразки Росії, з іншого, як якщо б на наступний день після конфлікту не існувало країни з більш ніж двома тисячами кілометрів кордону з Україною, яка є першою ядерною державою, яка має площу понад 17 мільйонів квадратних кілометрів і яка володіє природними ресурсами і критично важливими елементами, необхідними світові для підтримання прийнятного розвитку.

Замість того, щоб шукати підходи до припинення бойових дій, дебати в НАТО зараз, схоже, зосереджені на тому, щоб відправити в Україну інструкторів для навчання військовослужбовців "на місці" і дозволити використовувати західну зброю для нападу на цілі на російській території; Великобританія вже дала на це дозвіл, а США - ні. У мене таке відчуття, що ми пов'язуємо воєдино низку заходів, заснованих на

хибних припущеннях, які, як і під час Першої світової війни, можуть спровокувати загальний конфлікт, якого ніхто не хотів, але ніхто не міг передбачити.

Думати, що одна подія здатна спричинити глобальну трагедію, означає ігнорувати павутиння причинно-наслідкових зв'язків, які сплелися навколо конфлікту, до якого не підходять з необхідним реалізмом. Якщо солдати НАТО будуть відправлені в Україну, це лише питання часу, коли серед них з'являться жертви. Що буде далі? Те ж саме стосується і використання наданого НАТО озброєння для атак вглиб російської території. Не хочу полемізувати, але це означатиме якісну ескалацію, наслідки якої доведеться побачити з часом.

Здається, настав слушний момент, щоб припинити розпалювати непорозуміння і шукати точки зближення для деескалації, а не ескалації ситуації. Тих, хто страждає від конфліктів, хвилює те, що вони переживають і страждають, а не те, хто і чому їх розпочав. Коли конфлікт затягується, непоправність завданої шкоди зростає таким чином, що врешті-решт важко зрозуміти, чи варта цінність досягнутого тієї ціни, яку було заплачено, особливо тоді, коли можна було б досягти більш гуманної і менш трагічної угоди, ніж перемога чи поразка.

Іспанський оригінал:

Guerras sin vencedores

A medida que transcurre el tiempo, el grado de confusión acerca de los objetivos que se persiguen en los conflictos de Gaza y Ucrania, la posibilidad de alcanzarlos y sus costes asociados, son cada vez mayores.

Probablemente, el caso de Israel es el más demostrativo de lo anterior. El ministro Beni Gantz acusa al primer ministro Netanyahu de no disponer de un plan para alcanzar el estado final deseado una vez finalizado el conflicto y le fija un plazo que suena a ultimátum: o el 8 de junio se presenta el plan o su coalición abandona el gobierno. Ese estado final deseado no habla únicamente de la responsabilidad de la seguridad, la reconstrucción y el desarrollo en la Franja de Gaza, también contempla la situación en la frontera norte de Israel con el Líbano de donde fueron evacuados 80.000 residentes israelíes para ponerlos a salvo de los ataques de Hezbollah, la situación dentro de Cisjordania donde los asentamientos de los colonos se han multiplicado ilegalmente comprometiendo la posibilidad de alcanzar un acuerdo viable para un futuro estado palestino, la navegación en el mediterráneo oriental y el Mar Rojo, ahora cuestionada por Ansarullah, las milicias hutíes y, en términos más amplios, la recuperación de la capacidad de disuasión israelí en el conjunto de Oriente Medio, muy mermada a raíz del ataque del 7 de octubre.

Hamás, por su parte, confía en salir triunfante de la guerra simplemente sobreviviendo y llegando a formar parte de un futuro gobierno palestino que se extienda también a Cisjordania. La falta de un plan israelí para deslegitimar al movimiento terrorista ante su población y ante la comunidad internacional, la ausencia de un relato plausible sobre qué ofrecer a los palestinos y la falta de resultados tangibles que justifiquen el actual estado del conflicto, no hacen más que favorecer la posición de Hamás.

Si pensamos en Rusia y Ucrania, las inconsistencias caen tanto de un lado como de otro. Una nueva acción ofensiva de Rusia en la zona al norte de Jarkov ha hecho saltar todas las alarmas del lado ucraniano y del de los países que sustentan su esfuerzo de guerra. Se hablaba inicialmente de una gran ofensiva de primavera para conquistar Jarkov, cuando la información disponible era mucho más cauta, probablemente consistía en una acción de objetivo limitado que pretendía crear una zona colchón al sur de la frontera internacional,

alejar las acciones de fuego de la ciudad de Belgorod que es sistemáticamente atacada por Ucrania, y acercar la artillería rusa a distancia eficaz de Jarkov. Probablemente, también, obligar a Ucrania a detraer fuerzas de la zona este en el frente de Donetsk y Zaporíya donde Rusia desarrolla su esfuerzo principal ofensivo. Pendientes del resultado final de esta acción, las ganancias territoriales rusas han sido hasta la fecha muy limitadas, con una penetración de entre 5 y 9 km de profundidad por unos 70 km de frente. En el frente este, en los oblast de Donetsk, Lugansk y Zaporíya, continua una batalla más posicional que dinámica en la que las ganancias tácticas rusas son mínimas y muy costosas.

El caso de Ucrania es perfectamente entendible. Ha sobreactuado en el entorno informativo ante la amenaza rusa en el nuevo frente de combate. Ha emitido mensajes catastrofistas respecto a la importancia crítica de recibir la ayuda aprobada pendiente y nuevos sistemas de defensa aérea Patriot (pidió 2 baterías para el oblast de Jarkov de un total de 25 baterías para el conjunto de Ucrania, petición imposible de ser satisfecha). En unas declaraciones poco afortunadas, el presidente Zelensky llegó a culpabilizar al mundo entero de la caída de Jarkov. Lo cierto es que Ucrania resiste en el este y que ha cedido algo de terreno en el norte, pero ha ocupado a retaguardia en esa zona dos líneas de defensa bien fortificadas en las que podrá resistir de producirse —cosa poco probable— una acción ofensiva de gran envergadura para profundizar hacia Jarkov.

Lo que tienen en común los dos escenarios —y sus contendientes— es que las probabilidades de llegar a un cese de las hostilidades, siquiera temporal, parece muy lejano. En el caso israelí, por el extremismo (Smotrich) la miopía (Gantz) y el egoísmo de Netanyahu y gran parte de su gabinete de guerra. En el caso de Hamás, porque un movimiento terrorista juega con parámetros alejados de la negociación en términos de racionalidad; no se explica de otra forma la negativa a entablar negociaciones para la liberación de los rehenes que en una espiral perversa retroalimenta la idea del ala más radical del gobierno israelí que, a su vez, produce más muerte y destrucción que parece alimentar a Hamás y su imagen internacional. En el caso de Rusia y Ucrania porque nadie es capaz de buscar un punto de aproximación más allá de las posturas maximalistas que no pueden sostener indefinidamente. El fin del conflicto no se puede ni se debe fiar al agotamiento de “occidente” en su apoyo a Ucrania o el posible futuro desinterés de Estados Unidos en el conflicto por una parte, o a la derrota de Rusia por la otra, como si el día después no siguiera existiendo un país con más de dos mil kilómetros de frontera con Ucrania, que es la primera potencia nuclear, que tiene más de 17 millones de kilómetros cuadrados de extensión y que dispone de recursos naturales y elementos críticos que el mundo necesita para sostener un desarrollo aceptable.

En lugar de buscar líneas de aproximación para un cese de las hostilidades, ahora el debate en el seno de la OTAN parece centrarse en enviar instructores a Ucrania para que formen al personal militar “in situ” y permitir que se utilice el armamento occidental para atacar objetivos dentro del territorio de Rusia; el Reino Unido ya lo ha autorizado, Estados Unidos, no. Tengo la sensación de que estamos encadenando una serie de medidas apoyados en unas suposiciones erróneas que, como en la primera guerra mundial, pueden acabar desencadenando un conflicto generalizado que nadie quería que estallase pero que nadie fue capaz de prever. Pensar que un único hecho es capaz de desencadenar una tragedia mundial es desconocer el entramado de causalidades que se han ido tejiendo en torno a un conflicto que no se aborda desde el necesario realismo. Si se envían soldados de la OTAN a Ucrania es cuestión de tiempo que se produzcan bajas entre ellos. ¿Qué sucederá a

continuación? Lo mismo cabe decir de emplear armamento proporcionado por países de la OTAN para atacar el territorio de Rusia en profundidad. Sin ánimo de polemizar, pero eso significará una escalada cualitativa que habrá que ver en su momento qué consecuencias acarrea.

Parece el momento oportuno para dejar de abonar los desencuentros y buscar puntos de aproximación para destensar en lugar de escalar las situaciones. A los que sufren los conflictos les importa lo que viven y padecen, no quienes y porqué los iniciaron. A medida que se prolonga un conflicto, la irreparabilidad del daño causado crece de tal forma que, a la postre, es difícil discernir si el valor de lo conseguido ha merecido el precio que se ha pagado, especialmente cuando se pudo llegar a un acuerdo más humano y menos trágico que la victoria o la derrota.

Стаття 2. Hacia una política de hecho consumados (укр. До політики dokonаних фактів)

Видання: 20minutos

Формат: стаття-опінія

Дата: 12.11.2024

Посилання: <https://www.20minutos.es/noticia/5653008/0/hacia-una-politica-hecho-consumados-francisco-gan-pampols/>

Наратив щодо відсутності рішучого прагнення Заходу допомогти Україні перемогти Росію, але й при цьому зміна фокуса з військової підтримки на інше. Особливо з урахуванням контексту, що у власній статті «Guerras sin vencedores» за 21.05.2024 автор лякав жертвами та виступав фактично проти розширення форм допомоги Україні.	
Настав час для рішень, нехай навіть несправедливих і незадовільних. За відсутності рішучого прагнення Заходу виграти війну, надавши Україні все необхідне, включно з особовим складом, найрозумніше — забезпечити їй виживання в найкращих можливих умовах. Що завгодно, але не дозволяти їй продовжувати стікати кров'ю в конфлікті, який сам по собі ніколи не буде вирішений.	Es la hora de las soluciones, aunque sean injustas e insatisfactorias. Ya que no existe una apuesta de Occidente decidida por ganar la guerra dando a Ucrania todo lo que necesita -incluido personal-, lo más sensato es lograr que sobreviva en las mejores condiciones posibles. Todo menos dejar que siga desangrándose en un conflicto que por sí solo no se resolverá jamás.
Це є приватною думкою автора, що, безумовно, може бути, однак варто зважати, що власну думку автор видає за факт, який співзвучний з російським наративом про те, що «Захід програв».	
Наразі можна зробити висновок, що стратегія Заходу у війні в Україні провалилася. Принаймні так вважає нова команда Трампа, а отже, для припинення конфлікту необхідно робити інші речі, ніж ті, що робилися до цього часу.	El balance hasta el momento es que la estrategia de Occidente ha fracasado en la guerra de Ucrania. Así al menos lo ve el nuevo equipo de Trump y, por tanto, para acabar el conflicto hay que hacer cosas diferentes a las que hasta ahora se han hecho.

Український переклад статті:

До політики доконаних фактів

Одна з найважливіших невідомих у перспективному аналізі конфліктів в Україні та на Близькому Сході була вирішена 5 листопада. Обрання Дональда Трампа 47-м президентом США стало реальністю. Тепер, коли одна змінна стала достовірною, доречно скоригувати інші наявні елементи аналізу, оскільки сприйняття позиції Трампа як належного може завести нас на манівці.

Почнемо з Близького Сходу і конфлікту, який вже охопив Ізраїль, Газу і Західний берег річки Йордан, Ліван, Ємен, Сирію, Іран і, можливо, Ірак. Ми дізнаємося, що перші наслідки вже стали видимими. Катар закритий свій офіс, який займався просуванням мирної угоди між Ізраїлем та ХАМАСом зі звільненням ізраїльських заручників та палестинських в'язнів. Також слід відзначити переоцінку умов миру з Ізраїлем з боку Хезболли, яка більше не робить припинення бойових дій в Газі *обов'язковою умовою*.

Безсумнівним є те, що результати виборів у США безпосередньо вплинули на прагнення всіх залучених акторів. Так, ізраїльський уряд в особі прем'єр-міністра Нетаньяху відчуває себе легітимізованим для продовження своєї кампанії максимізації в Газі та Лівані і стає дещо радикальнішим після звільнення більш поміркованого міністра оборони Йоава Галланта через розбіжності у поглядах на ведення війни.

Керівництво ХАМАСу стоїть на роздоріжжі продовження опору, який, як воно знає, є смертельним для його майбутніх прагнень, і починає відчувати, що підтримка з боку Ірану і Хезболли слабшає. Воно також веде переговори з ФАТХ в Єгипті, щоб домовитися про майбутній постконфліктний уряд в Газі.

Хезболла, яка за останній час двічі була розформована, а її вище керівництво сильно виснажене, намагається розробити стратегію виживання, усвідомлюючи, що ніхто не збирається накладати обмеження на Ізраїль в його прямих діях проти його військ та інфраструктури. Більше того, Ліван - це не Газа і не Західний берег річки Йордан; "Хізболла" не може розраховувати на підтримку населення, яке все більше покладає на неї відповідальність за трагедію, яку переживає країна і яка, через диявольську структуру розподілу влади в Лівані, може призвести до нової громадянської війни.

Хусити вважають, що активна проксі-роль у цьому конфлікті, яка ставить під загрозу судноплавство в Червоному морі, не приносить їм тих вигод, на які вони сподівалися, і зробила їх об'єктом дій у відповідь з боку Ізраїлю, США і Великобританії. Ймовірність того, що Іран використає Ємен як джерело

широкомасштабних нападів на Ізраїль, зростає, і зростає впевненість у тому, що дії у відповідь будуть небаченими раніше.

Сирія межує з Ізраїлем на Голанських висотах і є джерелом дій проти ізраїльської території, хоча їх небагато і вони мають незначний вплив. Однак Сирія є перевалочним пунктом для іранської військової допомоги "Хізбаллі" і тому часто зазнає нападів з боку Ізраїлю, який завдає ударів по конвоях в дорозі і на пунктах перетину кордону з Ліваном, а також по силах "Кудс" і об'єктах "Хізбалли" на сирійській території. Залежно від можливостей і рішучості Ірану, Сирія також може вдатися до певних скоординованих дій у відповідь на останню ізраїльську атаку. У будь-якому випадку, зобов'язання, дії та наслідки будуть ретельно переоцінені. Нагадаємо, що Трамп віддав наказ про бомбардування Сирії, чого не робив Обама.

Ірак опинився в умовах поляризованого і складного сценарію. З одного боку, він хоче, щоб НАТО і США завершили свою присутність в Іраку до 2025 року. З іншого боку, він добре розуміє, що єдиним стримуючим фактором проти проіранських шіїтських збройних формувань в Іраку є прямі дії США проти них і навченої НАТО іракської армії. Без таких дій Іран буде головним гравцем в Іраку через шіїтську більшість країни.

У випадку України майбутнє виглядає більш конкретним, якщо взяти до уваги попередні заяви Трампа і Венса, деякі дослідження колишніх радників з національної безпеки, які працювали в його першій адміністрації, а також відставних військових, таких як генерал-лейтенант у відставці Кіт Келлогг і його мирний план від травня цього року. Але американські настрої не обов'язково повинні збігатися, і насправді не збігаються, з намірами України та інших країн, які підтримують Україну.

Наразі можна зробити висновок, що стратегія Заходу у війні в Україні провалилася. Принаймні так вважає нова команда Трампа, а отже, для припинення конфлікту необхідно робити інші речі, ніж ті, що робилися до цього часу. Тиск на Україну, ймовірно, посилиться, щоб вона погодилася на припинення вогню на нинішній лінії зіткнення, сприяла початку переговорів про створення демілітаризованої зони на кшталт тієї, що існує між двома Кореями, запровадженню верифікаційних заходів і просуванню змішаних - не виключно європейських - миротворчих сил без участі США. А щодо членства України в НАТО - мораторій, який виводить це питання за рамки початкових переговорів, оскільки це є casus belli для Росії. Складний, темний і невизначений горизонт у будь-якому випадку.

Настав час для рішень, нехай навіть несправедливих і незадовільних. За відсутності рішучого прагнення Заходу виграти війну, надавши Україні все необхідне, включно з особовим складом, найрозумніше - забезпечити їй виживання в найкращих можливих умовах. Що завгодно, але не дозволяти їй продовжувати стікати кров'ю в конфлікті, який сам по собі ніколи не буде вирішений.

Іспанський оригінал:

Hacia una política de hecho consumados

Una de las incógnitas que más peso tenía en los análisis prospectivos sobre los conflictos de Ucrania y Oriente Medio quedó resuelta el pasado 5 de noviembre. La elección de Donald Trump como 47º presidente de los Estados Unidos se hizo realidad. A partir de este momento, y fijada ya una variable como dato cierto, procede ajustar el resto de elementos de análisis presentes porque dar por hecho cual será la postura de Trump puede llevarnos a equivocación.

Comencemos por Oriente Medio y el conflicto que ya abarca a Israel, Gaza y Cisjordania, el Líbano, Yemen, Siria, Irán y, probablemente, Irak. Supimos que las primeras consecuencias ya se han hecho visibles. Qatar ha cerrado la oficina que tenía dedicada para promover un acuerdo de paz entre Israel y Hamás con la liberación de rehenes israelíes y prisioneros palestinos. También es notable la reevaluación de Hezbolá respecto a las condiciones de paz con Israel que ya no contempla como condición *sine qua non* el cese de hostilidades en Gaza.

Lo cierto es que el resultado de las elecciones en Estados Unidos ha impactado directamente sobre las aspiraciones de todos los actores en presencia. Así, el Gobierno israelí, por boca de su primer ministro Netanyahu, se siente legitimado para continuar su campaña de máximos en Gaza y Líbano y se radicaliza un poco más con el cese de quien era hasta hace una semana su ministro de defensa Yoav Gallant, más moderado, por discrepancias sobre la conducción de la guerra.

El liderazgo de Hamás se encuentra en la encrucijada de prolongar una resistencia que sabe letal para sus futuras aspiraciones y comienza a sentir que el apoyo de Irán y Hezbolá se debilita. También negocia con Fatah en Egipto para acordar el futuro gobierno posconflicto en Gaza.

Hezbolá, que se ha visto descabezado recientemente en dos ocasiones y que tiene a sus cuadros de mando de primer nivel muy mermados, está intentando elaborar una estrategia de supervivencia sabiendo que nadie va a imponer restricciones a Israel en sus acciones directas sobre sus efectivos e infraestructuras. Además, el Líbano no es Gaza ni Cisjordania, Hezbolá no puede contar con el apoyo de una población que de forma creciente le hace responsable de la tragedia que está viviendo el país y que puede por la endiablada estructura de división del poder que existe en el Líbano conducir a otra guerra civil.

Los hutíes perciben que el papel de proxy activo en este conflicto -poniendo en riesgo la navegación en el mar Rojo- no les está reportando los beneficios que esperaban y sí les ha

convertido en blanco de las acciones de represalia de Israel, Estados Unidos y el Reino Unido. La probabilidad de que Irán emplee Yemen como origen de ataques a gran escala contra Israel está creciendo, y la certeza de sufrir acciones de represalia a una escala nunca vista antes, también.

Siria comparte frontera con Israel en el Golán y es el origen de acciones contra territorio israelí, si bien es cierto que no muchas y con escasa incidencia. Sin embargo, Siria es el lugar de paso de la ayuda militar de Irán a Hezbolá y por ello es atacada frecuentemente por Israel que actúa sobre convoyes en movimiento y en los puntos de cruce con el Líbano y sobre objetivos de la fuerza Quds y Hezbolá en Siria. Dependiendo de la capacidad y determinación de Irán, es posible que Siria también participe en algunas acciones coordinadas como represalia al último ataque israelí. En cualquier caso, los compromisos, las acciones y las consecuencias se van a reevaluar cuidadosamente. Recordemos que Trump ordenó bombardear Siria, cosa que no hizo Obama.

Irak se encuentra en un escenario polarizado y muy complejo. Por una parte, quiere que el despliegue en su territorio de la OTAN y de Estados Unidos finalice en el 2025. Por otra, es perfectamente consciente de que las milicias chiíes proiraníes que existen en Irak tienen su único dique de contención en las acciones directas de EEUU sobre ellas y en el Ejército iraquí, formado y adiestrado por la propia OTAN. Sin esas acciones, Irán será el actor principal en Irak a través de la mayoría chií existente en el país.

En el caso de Ucrania, el futuro parece más concreto si atendemos al conjunto de declaraciones previas de Trump y Vance, a algunos estudios realizados por antiguos asesores de seguridad nacional que sirvieron en su primer gobierno, y a militares retirados como el teniente general retirado Keith Kellog y su plan de paz de mayo de este año. Pero la predisposición americana no tiene por qué coincidir, y de hecho no lo hace, con las intenciones ucranianas y de otros países que apoyan a Ucrania.

El balance hasta el momento es que la estrategia de Occidente ha fracasado en la guerra de Ucrania. Así al menos lo ve el nuevo equipo de Trump y, por tanto, para acabar el conflicto hay que hacer cosas diferentes a las que hasta ahora se han hecho. Es probable que aumente la presión sobre Ucrania para aceptar un alto el fuego sobre la actual línea de contacto, que se promueva el inicio de unas negociaciones para establecer una zona desmilitarizada al estilo de la que existe entre ambas Coreas, el establecimiento de unas medidas de verificación, y el impulso a una fuerza de interposición mixta -no exclusivamente europea- sin participación de EEUU. Y respecto a la membresía OTAN de Ucrania, una moratoria que saque el tema de las negociaciones iniciales al ser éste un casus belli para Rusia. Un horizonte complejo, oscuro e incierto en todo caso.

Es la hora de las soluciones, aunque sean injustas e insatisfactorias. Ya que no existe una apuesta de Occidente decidida por ganar la guerra dando a Ucrania todo lo que necesita -incluido personal-, lo más sensato es lograr que sobreviva en las mejores condiciones posibles. Todo menos dejar que siga desangrándose en un conflicto que por sí solo no se resolverá jamás.

Стаття 3. La incursión ucraniana en Kursk: ¿Hasta cuándo?, ¿hasta dónde? y... ¿para qué? (укр. Український рейд на Курськ: як довго, як далеко і... з якою метою?)

Видання: 20minutos

Формат: стаття-опінія

Дата: 03.09.2024

Посилання: <https://www.20minutos.es/noticia/5629745/0/hasta-cuando-hasta-donde-para-que/>

1. Ігнорування визнаного факту, щонайменше на рівні Європи та ЄС, вторгнення Росії у 2014 році. Неповага до міжнародно визнаних кордонів України. Використання обертів російської пропаганди на кшталт «громадянська війна» у 2014 році. Виправдання агресора через підміну понять: причини широкомасштабного вторгнення Росії в Україну у 2022 році не починаються з «громадянської війни в Україні у 2014». Це є два окремі епізоди визнаної, відповідно до міжнародних звітів, російської агресії: у 2014-му — незаконна окупація Росією Криму та проведення гібридної війни на Донбасі, у тому числі із залученням російських військ. У 2022-му — повномасштабне вторгнення.

Не забуваймо, що ця війна починається в лютому 2014 року у форматі громадянської війни — всередині України й між українцями — і у 2022 році в режимі міждержавної війни, коли одна країна вторгається в іншу, ведучи агресивну війну.

No olvidemos que esta guerra comienza en febrero de 2014 en su formato de guerra civil -en el interior de Ucrania y entre ucranianos- y en 2022, en su modalidad de guerra interestatal, en que un país invade a otro en una guerra de agresión.

2. Хибна аналогія Курської операції Сил оборони України з битвою на Курській дузі 1943 року; наратив, що Україна = Німеччина у 1943 році, що є тлумаченням російської пропаганди.

І тут виникає друге питання: як далеко? До якої межі вона хоче дійти й що має намір робити далі? Битва на Курській дузі була найважливішою бронетанковою та механізованою битвою в історії. Вона відбулася під час Другої світової війни влітку 1943 року й ознаменувала початок кінця Східного фронту для німецької армії. Червона

Y aquí entra la segunda cuestión: hasta dónde. **¿Qué quiere hacer Ucrania con el terreno ocupado?** Qué línea quiere alcanzar y qué piensa hacer a partir de ahí. La batalla de Kursk fue el enfrentamiento acorazado y mecanizado más importante de la historia. Tuvo lugar durante la Segunda Guerra Mundial en el verano de 1943 y supuso el principio del fin del

армія зазнала жахливих втрат, але взяла гору над німецькою армією, яка зрештою була розгромлена. **Тогочасні німецькі дії мають дивовижну схожість з нинішніми українськими діями.** Проникнення німців було зупинено й оточено, а підрозділи, що опинилися в пастці, знищено. Уроки історії...

frente oriental para el ejército alemán. El ejército rojo sufrió terribles pérdidas pero prevaleció sobre el ejército alemán que resultó finalmente derrotado. **La acción alemana de entonces tiene un notable parecido con la actual acción ucraniana.** La penetración alemana acabó detenida y embolsada y las unidades atrapadas en su interior destruidas. Lecciones de la historia...

Український переклад статті:

Український рейд на Курськ: як довго, як далеко і... з якою метою?

Цього тижня виповнюється місяць від початку вторгнення Росії в Україну в Курській області. Ця непересічна подія сама по собі є переломним моментом у війні між державами, в якій традиційні позиції агресора та атакованих змінюються залежно від часу та місця, де розгортаються події. *Не забуваймо, що ця війна починається в лютому 2014 року у форматі громадянської війни - всередині України і між українцями - і в 2022 році в режимі міждержавної війни, коли одна країна вторгається в іншу, ведучи агресивну війну.*

Багато говорять про законність наступальних дій України на російській території, намагаючись виправдати їх принципом законної самооборони і тим, що на даному етапі конфлікту дозволено все, що прямо не суперечить законам і звичаям війни відповідно до Женевської та Гаазької конвенцій. Не вдаючись у технічні та складні деталі, мета полягає в тому, щоб виправдати дії України щодо військової та енергетичної інфраструктури на російській території, уникаючи ефекту "притулку" для російських дій, особливо повітряних. До цього додається кампанія з отримання повного дозволу на використання засобів доставки великої дальності, наданих донорами, переважно Францією, Великою Британією та США.

Звернімося до першого з поставлених запитань: до яких пір? Це питання складне, на нього важко відповісти, і пов'язане воно, насамперед, з наземною операцією під Курськом. Добре відомо, що наступальна операція, навіть спочатку успішна, вимагає потужності, швидкості і безперервності. Це означає, що в міру поглиблення і подовження логістичних ліній, фланги проникнення стають все більш вразливими, збільшуючи вразливість нападника. Тому дуже важливо визначити, скільки часу є в розпорядженні для досягнення оперативних цілей, використовуючи успіх, якщо це можливо. Але це не той випадок.

Росія має стратегічну глибину, тобто вона може поступитися простором і виграти час, змушуючи Україну використовувати більше засобів і піддавати ризику більшу частину своїх сил, коли вона віддаляється від свого міжнародного кордону. Тому для України життєво важливо визначити часові рамки, оскільки для того, щоб зберегти ініціативу, необхідно підтримувати темп дій, запобігаючи реакції Росії, яка може зірвати всю операцію. За кілька тижнів почнеться осінь, і тактична мобільність зведеться до шляхів сполучення. Так звана "Распутица" - глибока, густа багнюка - вплине на роботу обох компаній, як це вже траплялося в минулому. Видається розумним вважати, що часові рамки української операції повинні передбачати це явище.

І тут виникає друге питання: як далеко? До якої межі вона хоче дійти і що має намір робити далі? Битва на Курській дузі була найважливішою бронетанковою та механізованою битвою в історії. Вона відбулася під час Другої світової війни влітку 1943 року і ознаменувала початок кінця Східного фронту для німецької армії. Червона армія зазнала жахливих втрат, але взяла гору над німецькою армією, яка зрештою була розгромлена. Тогочасні німецькі дії мають дивовижну схожість з нинішніми українськими діями. Проникнення німців було зупинено і оточено, а підрозділи, що опинилися в пастці, знищено. Уроки історії...

Складна для оборони місцевість через відсутність природних перешкод, сприятлива для маневру бронетанкових і механізованих підрозділів, з широкими вогневими рубежами і вразлива до осінніх дощів. Необхідно бути обачними і максимізувати результат дій, мінімізуючи при цьому ризики. Добровільний відхід на раніше укріплену і організовану територію може бути найкращим варіантом для України, якщо вона хоче утримати завойовану територію, близько 1300 квадратних кілометрів.

І останнє питання: навіщо. Було висунуто багато інтерпретацій. У порядку послідовності, я вважаю, що це, по-перше, послаблення тиску на українську армію на сході і півдні, де російська армія продовжує наступати, змушуючи українців відступати. По-друге, перехопити ініціативу, використовуючи ефект несподіванки, демонструючи невідому вразливість російської армії. По-третє, підняти бойовий дух української армії і населення, демонструючи ініціативу, сміливість і мужність. І, нарешті, дати сигнал союзникам і донорам, що воля України до перемоги залишається непохитною і що вона здатна вторгнутися в Росію і отримати козир за майбутнім мирним столом переговорів, який виглядає ймовірним до кінця року, щоб уникнути третього року війни.

Коротше кажучи, це смілива дія, яку не слід робити необдумано, відчутна демонстрація слабкості Росії в інформаційній та розвідувальній сферах, що сприяла несподіваності, дискредитація російської армії, яка показала себе нездатною підтримувати територіальну цілісність. Тим не менш, ми не повинні бути надмірно оптимістичними. Росія не така сильна, як вона хоче, щоб ми вірили, і не така слабка, як ми, очевидно, сприймаємо її. У будь-якому випадку бажано бути обачними, а тріумфаторство є найгіршою помилкою. Це гарний час, щоб наблизитися до майбутніх переговорів, перш ніж поточний момент досягне свого апогею і станеться несподіваний результат, який зробить угоду ще складнішою.

Іспанський оригінал:

La incursión ucraniana en Kursk: ¿Hasta cuándo?, ¿hasta dónde? y... ¿para qué?

A lo largo de esta semana que comienza se cumplirá un mes desde el inicio de la invasión de Rusia por Ucrania en la región de Kursk. Este hecho insólito supone por sí mismo un punto de inflexión en una guerra entre estados en la que las tradicionales actitudes de agresor y agredido se están intercambiando en función del tiempo y lugar en que se desarrollan los acontecimientos. No olvidemos que esta guerra comienza en febrero de 2014 en su formato de guerra civil -en el interior de Ucrania y entre ucranianos- y en 2022, en su modalidad de guerra interestatal, en que un país invade a otro en una guerra de agresión.

Mucho se habla de la legalidad de la acción ofensiva de Ucrania sobre territorio ruso buscando justificación basada en el principio de legítima defensa y en que en este estadio del conflicto está permitido todo aquello que no vaya directamente en contra de las leyes y usos de la guerra según los convenios de Ginebra y La Haya. Sin entrar en detalles técnicos y farragosos, lo que se pretende justificar es la actuación ucraniana sobre la infraestructura militar y energética en territorio ruso evitando el efecto 'santuario' para las acciones rusas, especialmente las aéreas. A ello se añade la campaña para conseguir la plena autorización de empleo de los vectores de mayor alcance proporcionados por los donantes, principalmente Francia, Reino Unido y Estados Unidos.

Vayamos con la primera de las cuestiones planteadas: hasta cuándo. Esta pregunta es compleja y difícil de responder, y tiene que ver fundamentalmente con la acción terrestre sobre Kursk. Es sabido que una acción ofensiva, inicialmente exitosa como es el caso, requiere potencia, rapidez y continuidad. Significa que, a medida que se profundiza y se alargan las líneas logísticas, los flancos de la penetración cada vez quedan más expuestos, aumentando la vulnerabilidad del atacante. Por eso es fundamental determinar de qué plazo se dispone para alcanzar los objetivos operacionales, explotando el éxito si ello es posible. Bien, no es el caso.

Rusia dispone de profundidad estratégica, es decir, puede ceder espacio y ganar tiempo obligando a emplear más medios a Ucrania y exponer más a sus efectivos a medida que se aleja de su frontera internacional. Por ello, es vital para Ucrania determinar el marco temporal, porque para mantener la iniciativa es obligado sostener el ritmo de la acción impidiendo una reacción rusa que pudiera dar al traste con toda la operación. El otoño comenzará en unas semanas y la movilidad táctica quedará reducida a las vías de comunicación. La conocida como *Raspútitsa* -el lodo denso y profundo- afectará a las operaciones de ambos como viene siendo habitual históricamente. Parece razonable considerar que el límite temporal de las operaciones ucranianas debiera anticiparse a ese fenómeno.

Y aquí entra la segunda cuestión: hasta dónde. ¿Qué quiere hacer Ucrania con el terreno ocupado? ¿Qué línea quiere alcanzar y qué piensa hacer a partir de ahí. La batalla de Kursk fue el enfrentamiento acorazado y mecanizado más importante de la historia. Tuvo lugar durante la Segunda Guerra Mundial en el verano de 1943 y supuso el principio del fin del frente oriental para el ejército alemán. El ejército rojo sufrió terribles pérdidas pero prevaleció sobre el ejército alemán que resultó finalmente derrotado. La acción alemana de entonces tiene un notable parecido con la actual acción ucraniana. La penetración alemana

acabó detenida y embolsada y las unidades atrapadas en su interior destruidas. Lecciones de la historia...

Un terreno difícil de defender por su carencia de obstáculos naturales, propicio a la maniobra de unidades acorazadas y mecanizadas, con amplios campos de tiro y expuesto a las inclemencias de las lluvias otoñales. Hay que ser prudente y maximizar el resultado de la acción minimizando riesgos. Un repliegue voluntario a una zona previamente fortificada y organizada podría ser la mejor opción para Ucrania si lo que quiere es mantener el terreno conquistado, unos 1.300 kilómetros cuadrados.

Y la última cuestión: para qué. Son múltiples las interpretaciones que se han dado. Por orden de coherencia, creo, son, en primer lugar, aliviar la presión que sufre el ejército ucraniano en el este y sur donde el ejército ruso sigue avanzando obligando a replegarse a los ucranianos. En segundo lugar, ejercer la iniciativa explotando la sorpresa, demostrando una vulnerabilidad desconocida del ejército ruso. En tercer lugar, elevar la moral del ejército ucraniano y su población demostrando iniciativa, audacia y valor- Y, para finalizar, dar a entender a los aliados y donantes que Ucrania mantiene intacta su voluntad de vencer y que es capaz de invadir Rusia y ganar una baza de negociación para una futura mesa de paz que se intuye probable antes de que acabe el año evitando entrar en el tercer año de guerra.

Resumiendo, una acción audaz que no debiera caer en la temeridad, una demostración palpable de la debilidad rusa en información e inteligencia que ha facilitado la sorpresa, un descrédito para el ejército ruso que se ha demostrado incapaz de mantener la integridad territorial. Y dicho esto, no conviene caer en el exceso de optimismo. Rusia no es tan fuerte como quiere darnos a entender ni tan débil como aparentemente la percibimos. La prudencia es en todo caso aconsejable y caer en el triunfalismo la peor equivocación. Es un buen momento para ir aproximando posturas de cara a una futura negociación antes de que el momento actual alcance el punto culminante y se produzca un desenlace inesperado que dificulte aun más el acuerdo.

Стаття 4. ¿De qué hablo cuando hablo de la guerra? (укр. Що я маю на увазі, коли говорю про війну?)

Видання: 20minutos

Формат: стаття-опінія

Дата: 29.10.2024

Посилання: <https://www.20minutos.es/noticia/5648632/0/que-hablo-cuando-hablo-guerra-francisco-gan-pampols/>

Наратив про неспроможність НАТО та незацікавленість Альянсу протистояти Росії. Важливо цей аспект розглядати в системності публікацій автора. Відкидання можливості, що форми підтримки України можуть бути різні, а не лише пряма участь європейських військових.

Другою подією, яку слід розглянути, є залучення солдатів з Республіки Корея до війни в Україні, хоча наразі вони воюють лише на суверенній території Російської Федерації згідно з двосторонньою угодою про взаємодопомогу. Це ескалація, обмежена і передбачувана, але все ж таки ескалація, і **реальний ризик полягає в тому, як її зрозуміє і протидіятиме їй НАТО**. Проте, окрім рішучого і одностайного засудження такої ескалації усіма членами НАТО, я не думаю, що вона піде далі. Відверто кажучи, я не бачу солдатів НАТО, які б воювали в Україні чи Росії, на відміну від північнокорейців.

El segundo acontecimiento a considerar es la incorporación de soldados de la República Popular de Corea en la guerra de Ucrania, aunque, por el momento, combatiendo únicamente en territorio soberano de la Federación de Rusia en virtud de un acuerdo bilateral de asistencia mutua. Es una escalada, limitada y previsible, pero escalada en todo caso, y **el verdadero riesgo es cómo se va a entender y contrarrestar por parte de la OTAN**. Dicho esto, además de la condena firme y unánime de todos sus miembros a esa escalada, no creo que se vaya más allá. Sinceramente, no veo soldados OTAN combatiendo en Ucrania o Rusia porque lo hacen norcoreanos.

Агітаційне перебільшення ролі зростання російської економіки. Ігнорування ролі санкцій та помилкові твердження, що санкції не шкодять РФ. Фактично пропагування відсутності потреби в санкціях проти Росії як таких, що не шкодять критично РФ, але завдають шкоди Європі.

Третій пов'язаний з оцінкою МВФ зростання російської економіки у 2024 році на рівні 3,6% ВВП. Зрозуміло, що все відносно і піддається маніпуляціям, але було б абсурдно не визнати, що санкції, які були застосовані до Росії, і які повинні були мати руйнівні наслідки в короткостроковій перспективі, не відбулися. Звичайно, Росія страждає від санкцій, **але поки що вони, схоже, не вплинули на її економіку**. Так само очевидно, що ці санкції виходять за

El tercero, tiene que ver con la valoración del FMI sobre el crecimiento de la economía rusa en 2024 que lo cifró en el 3,6% del PIB. Es evidente que todo es relativo y manipulable, pero sería absurdo no reconocer que las sanciones que se aplicaron a Rusia, y que iban a surtir unos efectos devastadores a corto plazo, no se han producido. Claro que Rusia padece las sanciones, **pero hasta**

географічні рамки Росії і впливають на світову економіку, з особливим впливом на європейську економіку (див. приклад Німеччини). Деякі з нас платять за цю війну більше, ніж інші.	la fecha no parecen haber yugulado su economía. Igual de claro es que esas sanciones exceden el marco geográfico ruso y afectan a la economía global, con particular incidencia en la europea (véase el caso de Alemania). Esta guerra la pagamos unos más que otros.
Порівняння подальшої підтримки України з “жалюгідним популізмом”.	
Війна охоплює все: побут, політику, економіку, комунікацію і, найголовніше, життя тих, хто бореться з нею на полі бою і хто живе з дня на день, незважаючи на декларації, домовленості, ВВП та інші дрібниці, які здаються несерйозними тим, хто ризикує життям за свій ідеал. Менше холодного розрахунку і більше людяності. Менше показного патріотизму і більше солідарності з тими, хто на власній шкурі страждає від "героїчних" рішень. Більше реалізму і менше тестостерону. Досягати і зберігати тільки те, що може бути досягнуто і збережено, і що є морально правильним. Решта — жалюгідний популізм.	Y es que la guerra lo abarca todo, la vida cotidiana, la política, la economía, la comunicación y lo que es más importante: la vida de los que la luchan en el campo de batalla y que viven al día, al margen de declaraciones, acuerdos, PIB y demás monerías que le resultan frívolas a quien se juega la vida por su ideal. Menos cálculo frío y más humanidad. Menos patriotismo de opereta y más solidaridad con el que sufre en sus carnes las decisiones "heroicas". Más realismo y menos testosterona. Solo se debe conseguir lo que se puede alcanzar y preservar y es moralmente bueno. El resto es populismo miserable.

Український переклад статті:

Що я маю на увазі, коли говорю про війну?

Минулий тиждень був насичений подіями на військовому фронті. Ізраїль, так би мовити, "стримав" відплату Ірану і, як видається, неминуче залучення

північнокорейських солдатів у російсько-українську війну, спочатку розгорнуту в межах Російської Федерації (Курська область). Різні, віддалені, але пов'язані між собою новини, оскільки обидві містять елементи передвісників ескалації.

Активне, "кінетичне" стримування Ірану з боку Ізраїлю має потрійну складову, яку варто проаналізувати детальніше. Перший компонент — це безкарність: він був здатний робити це, незважаючи на передбачувану здатність Ірану — як політичну, так і військову — протидіяти будь-якій ізраїльській ініціативі. Друга — перевага у протистоянні, яка дозволила йому здійснити три послідовні хвилі повітряних ударів у суверенному просторі Ірану, не зазнавши при цьому жодної жертви. І третя, найстрашніша, — залишити в свідомості противника можливість повторення атаки на більш чутливі і критичні для Ірану об'єкти, які цього разу свідомо не були вражені.

З того, що ми знаємо про цю атаку, яка, як завжди, далека від того, що сталося насправді, можна зробити висновок, що, по-перше, протиповітряна оборона противника була придушена абсолютно безкарно разом з системою оповіщення, командування і управління, яка її активує і спрямовує. Ми також можемо зробити висновок, що можливості ППО Ірану далеко не достатні для того, щоб гарантувати цілісність його повітряного простору і, зокрема, точкову оборону його найбільш важливих об'єктів. І нарешті, те, що не відбувається, говорить набагато більше, ніж те, що відбувається.

Якщо руйнування нафтогазової інфраструктури Ірану і справді може завдати серйозної шкоди іранській економіці і створити серйозні проблеми для його уряду, то її не чіпали. Більше того, якщо можливість руйнівної атаки на ядерну інфраструктуру Ірану з метою запобігти його доступу до ядерної зброї в короткостроковій і середньостроковій перспективі не розглядалася, то є щось, що виходить за рамки конфлікту і переходить на інший рівень стратегічного аналізу. Коротше кажучи, ми повинні з'ясувати, хто що робить, чому він це робить і що він сподівається отримати у відповідь від свого супротивника, свого оточення і своїх головних прихильників. Неминуче слід звернути увагу на Сполучені Штати і монархії Перської затоки, які можуть втратити найбільше в разі регіональної ескалації.

Звернімося до іншого, більш давнього фронту, який через тиранію безпосередності новин відійшов на задній план: війна в Україні. Може здатися, що на цьому іншому театрі воєнних дій темп дій і рівень руйнувань сповільнилися. Ніщо не може бути далі від істини, вона залишається такою ж, якщо не активнішою, а новини з фронту не обіцяють швидкого завершення.

Цей світ дійсно складний і реальність передається з такою швидкістю, що неможливо проаналізувати те, що з нами відбувається. На території Російської Федерації одночасно відбувалися три важливі події: по-перше, в республіці Татарстан відбувся саміт так званого БРІКС "плюс", який мав помітний кворум і на якому матеріалізувалися запити на членство дуже важливих країн. БРІКС, спочатку сформована Бразилією, Росією, Індією, Китаєм і Південною Африкою, була заснована в 2006 році і з тих пір розширилася за рахунок таких партнерів, як Єгипет, Ефіопія, Іран, Саудівська Аравія і Об'єднані Арабські Емірати, які приєдналися в 2024 році. Загалом 13 нових асоційованих членів прагнуть набути повноправного членства: Алжир, Білорусь, Болівія, Куба, Індонезія, Казахстан, Малайзія, Нігерія,

Таїланд, Туреччина, Уганда, Узбекистан і В'єтнам. На країни БРІКС припадає 30% території світу, 43% його населення, близько 27% світового ВВП і 25% прямих іноземних інвестицій. Отже, ми говоримо не про мрію, а про реальність, яка, хоч і може бути шокуючою або навіть гротескною і незручною, але існує і має міжнародне значення.

Другою подією, яку слід розглянути, є залучення солдатів з Республіки Корея до війни в Україні, хоча наразі вони воюють лише на суверенній території Російської Федерації згідно з двосторонньою угодою про взаємодопомогу. Це ескалація, обмежена і передбачувана, але все ж таки ескалація, і реальний ризик полягає в тому, як її зрозуміє і протидіятиме їй НАТО. Проте, окрім рішучого і одностайного засудження такої ескалації усіма членами НАТО, я не думаю, що вона піде далі. Відверто кажучи, я не бачу солдатів НАТО, які б воювали в Україні чи Росії, на відміну від північнокорейців.

Третій пов'язаний з оцінкою МВФ зростання російської економіки у 2024 році на рівні 3,6% ВВП. Зрозуміло, що все відносно і піддається маніпуляціям, але було б абсурдно не визнати, що санкції, які були застосовані до Росії, і які повинні були мати руйнівні наслідки в короткостроковій перспективі, не відбулися. Звичайно, Росія страждає від санкцій, але поки що вони, схоже, не вплинули на її економіку. Так само очевидно, що ці санкції виходять за географічні рамки Росії і впливають на світову економіку, з особливим впливом на європейську економіку (див. приклад Німеччини). Деякі з нас платять за цю війну більше, ніж інші.

Війна охоплює все: побут, політику, економіку, комунікацію і, найголовніше, життя тих, хто бореться з нею на полі бою і хто живе з дня на день, незважаючи на декларації, домовленості, ВВП та інші дрібниці, які здаються несерйозними тим, хто ризикує життям за свій ідеал. Менше холодного розрахунку і більше людяності. Менше показного патріотизму і більше солідарності з тими, хто на власній шкурі страждає від "героїчних" рішень. Більше реалізму і менше тестостерону. Досягати і зберігати тільки те, що може бути досягнуто і збережено, і що є морально правильним. Решта - жалюгідний популізм.

Іспанський оригінал:

¿De qué hablo cuando hablo de la guerra?

Esta última semana ha sido prolija en acontecimientos en lo que a la guerra se refiere. La represalia 'contenida', por así llamarla, de Israel sobre Irán y la que parece una inminente entrada en combate de soldados de la República Popular de Corea del Norte en la guerra

entre Rusia y Ucrania, desplegados inicialmente dentro de los límites de la Federación de Rusia (óblast de Kursk). Noticias distintas, distantes y, sin embargo, conectadas porque ambas contienen elementos precursores de una escalada.

La acción de disuasión activa, 'cinética', de Israel sobre Irán tiene un triple componente que conviene analizar con detalle. El primer componente es la impunidad: lo ha podido hacer independientemente de la pretendida capacidad –política y militar– de Irán para contrarrestar cualquier iniciativa israelí. El segundo es la superioridad en el enfrentamiento, que le ha permitido lanzar tres oleadas sucesivas de ataques aéreos dentro del espacio de soberanía iraní sin sufrir una sola baja. Y el tercero, el más temible, es dejar sembrada en la mente del adversario la posibilidad de poder repetir el ataque sobre objetivos más sensibles y críticos para Irán y que deliberadamente no se han batido en esta ocasión.

De lo que sabemos de este ataque, que como siempre dista mucho de ser lo que ha ocurrido en realidad, podemos deducir que, en primer lugar, se han suprimido con absoluta impunidad las defensas aéreas enemigas junto con el sistema de alerta, mando y control que las activa y dirige. También cabe deducir que la capacidad de defensa aérea iraní dista mucho de garantizar la integridad de su espacio aéreo y, en particular, la defensa de punto de sus instalaciones más críticas. Y, por último, dice mucho más de lo que ocurre, lo que no acontece.

Si lo que puede verdaderamente yugular la economía iraní y poner en serio aprieto a su gobierno es la destrucción de su infraestructura petrolífera y gasística, esta no se ha tocado. A mayor abundamiento, si la posibilidad de ataque devastador sobre la infraestructura nuclear iraní para impedir su acceso a corto y medio plazo al arma nuclear no se ha considerado, algo hay que trasciende el conflicto y escala hacia otra cota de análisis estratégico. Resumiendo: hay que averiguar quién hace qué, por qué lo hace y qué espera obtener a cambio de su adversario, de su entorno y de sus principales apoyos. Es inevitable mirar hacia Estados Unidos y a las monarquías del Golfo, que son quienes más tienen que perder en caso de escalada regional.

Pasemos al otro frente, el más antiguo y que por la tiranía de la inmediatez de la noticia está ahora en segundo plano: la guerra de Ucrania. Pudiera parecer que el ritmo de la acción y los niveles de destrucción han disminuido en ese otro escenario. Nada más lejos de la realidad, sigue igual, si no más activo, y las noticias que llegan del frente no presagian un fin inmediato.

Este mundo es realmente complejo y la realidad se transmite a tal velocidad que es imposible analizar lo que nos ocurre. En el territorio de la Federación de Rusia se estaban dando simultáneamente tres acontecimientos relevantes: el primero, en la república de Tartaristán, la cumbre de los llamados BRICS "plus" que ha tenido un *quorum* notable y en la que se han materializado las peticiones de adhesión de países muy relevantes. Los BRICS, formados inicialmente por Brasil, Rusia, India, China y Sudáfrica, fueron fundados en 2006 y desde entonces han ido evolucionando con la inclusión de socios como Egipto, Etiopía, Irán, Arabia Saudí y Emiratos Árabes Unidos, que se unieron en 2024. En total, son 13 los nuevos Estados miembros asociados que aspiran a ser miembros de número: Argelia, Bielorrusia, Bolivia, Cuba, Indonesia, Kazajistán, Malasia, Nigeria, Tailandia, Turquía, Uganda, Uzbekistán y Vietnam. Los países BRICS representan el 30% del territorio mundial, el 43% de su población, alrededor del 27% del PIB mundial y el 25% de las inversiones extranjeras directas. Así pues, no estamos hablando de una ensoñación sino de

una realidad que, aunque pueda resultar chocante o incluso grotesca e incómoda, existe y tiene relevancia internacional.

El segundo acontecimiento a considerar es la incorporación de soldados de la República Popular de Corea en la guerra de Ucrania, aunque, por el momento, combatiendo únicamente en territorio soberano de la Federación de Rusia en virtud de un acuerdo bilateral de asistencia mutua. Es una escalada, limitada y previsible, pero escalada en todo caso, y el verdadero riesgo es cómo se va a entender y contrarrestar por parte de la OTAN. Dicho esto, además de la condena firme y unánime de todos sus miembros a esa escalada, no creo que se vaya más allá. Sinceramente, no veo soldados OTAN combatiendo en Ucrania o Rusia porque lo hacen norcoreanos.

El tercero, tiene que ver con la valoración del FMI sobre el crecimiento de la economía rusa en 2024 que lo cifró en el 3,6% del PIB. Es evidente que todo es relativo y manipulable, pero sería absurdo no reconocer que las sanciones que se aplicaron a Rusia, y que iban a surtir unos efectos devastadores a corto plazo, no se han producido. Claro que Rusia padece las sanciones, pero hasta la fecha no parecen haber yugulado su economía. Igual de claro es que esas sanciones exceden el marco geográfico ruso y afectan a la economía global, con particular incidencia en la europea (véase el caso de Alemania). Esta guerra la pagamos unos más que otros.

Y es que la guerra lo abarca todo, la vida cotidiana, la política, la economía, la comunicación y lo que es más importante: la vida de los que la luchan en el campo de batalla y que viven al día, al margen de declaraciones, acuerdos, PIB y demás monerías que le resultan frívolas a quien se juega la vida por su ideal. Menos cálculo frío y más humanidad. Menos patriotismo de opereta y más solidaridad con el que sufre en sus carnes las decisiones "heroicas". Más realismo y menos testosterona. Solo se debe conseguir lo que se puede alcanzar y preservar y es moralmente bueno. El resto es populismo miserable.

Стаття 5. No confundir lo relevante con lo definitivo (укр. Не плутати релевантне з остаточним)

Видання: 20minutos

Формат: стаття-опінія

Дата: 20.02.2024

Посилання: <https://www.20minutos.es/noticia/5219859/0/no-confundir-relevante-con-definitivo/>

Применшення військових здобутків України — це є приватною думкою автора, яка виявилась помилковою. Але ризик складає системність підходу автора фокусуватись саме на російських здобутках та певною мірою знецінювати українські.	
<u>Потоплення російського десантного корабля українськими військовими безпілотниками</u> — це новина, яка має вплив, але вона не призводить до кардинальних змін в очікуваннях щодо контролю морського руху через Чорне море, оскільки це можна зробити з суші за допомогою систем A2AD (anti-access/area denial). Тому не можна екстраполювати цей успіх на те, що Чорне море нарешті стане відкритим маршрутом, який уможливить нормальне відновлення військово-морського судноплавства.	El hundimiento por drones navales ucranianos de un buque de desembarco ruso es una noticia de impacto, pero no supone un cambio drástico sobre las expectativas de control del tráfico naval que discurre por el mar Negro, toda vez que éste se puede hacer desde tierra mediante sistemas A2AD (anti access/area denial). Así pues, no se puede extrapolar de ese éxito que, por fin, el mar Negro vaya a ser una ruta abierta que permita reanudar con total normalidad el tráfico naval.
Неповага до міжнародно визнаних кордонів України: використання неприйнятного формулювання про повернення Росією своїх “територій”, які належать Україні.	
Так само <u>нещодавнє захоплення Авдіївки російською армією є очевидною тактичною перемогою.</u> Вона <u>повернула</u> собі місто, яке перебувало під контролем України з початку війни у 2014 році.	De la misma forma, la reciente toma de Avdiivka por el ejército ruso es una victoria táctica evidente. Recupera una ciudad que estaba en posesión de Ucrania desde el inicio de la guerra en 2014.
Применшення значення західної військової допомоги, наданої Україні; применшення здатності України; маніпулятивне висміювання.	
Ще один момент, також лампідуський. Повідомляється, що коаліція країн збирається надати Україні один мільйон безпілотників. Один мільйон! Безумовно, це вражаюча, остаточна цифра, але якщо її проаналізувати, то вона говорить про необхідність мати спеціалізований персонал, навчений керувати ними, про допоміжні засоби для полегшення командування і контролю над цим персоналом і повітряним простором, про перевагу в протистоянні в електромагнітному спектрі і, нарешті, про впевненість у тому, що противник не впровадить аналогічні технології, які дозволять йому розвивати протистояння з новими технічними тактиками і	Un apunte más, también lampedusiano. Se informa que por parte de una coalición de países se va a proporcionar a Ucrania un millón de drones. ¡Un millón! Ciertamente, es una cifra demoledora, definitiva, pero que una vez analizada, habla de la necesidad de disponer de personal especialista formado para operarlos, de medios auxiliares para facilitar el mando y control de ese personal y del espacio aéreo, de la superioridad en el enfrentamiento en el espectro electromagnético y, por último, confiar que el adversario no vaya incorporando una tecnología similar que le permita desarrollar el enfrentamiento con

процедурами, які дозволять нейтралізувати або послабити їх.	nuevas tácticas técnicas y procedimientos que los neutralicen o degraden.
Співзвучність із російськими наративами, що незалежно якого обсягу буде підтримка України та інвестиції в оборонний сектор, — це не дасть стратегічного результату. Це може класифікуватися як приватна думка автора, але ризик викликає системність перетинів російської пропаганди та тез автора.	
З початку конфлікту, не враховуючи суми, що ще мають бути виплачені, лише США надали Україні 75 мільярдів. Як казав «Айк», це змушує замислитися, чи всі ці зусилля спрямовані на те, щоб все залишилося як є.	Desde el inicio del conflicto, y sin contar las cantidades pendientes, sólo Estados Unidos ha proporcionado a Ucrania 75.000 millones. Como decía “Ike”, da que pensar si todo ese esfuerzo de cambio es para que todo siga igual.

Український переклад статті:

Що я маю на увазі, коли говорю про війну?

"Нехай все змінюється, аби все залишалось незмінним" - відома фраза Джузеппе Томазі ді Лампедуза (1896-1957), яка з'являється в діалозі його посмертного роману "Леопард", виданого 1958 року. Оксюморон має на увазі, що для того, щоб непомітно - приховано - досягти мети і бажаного кінцевого стану, не слід плутати позірно релевантне з визначальним. Потрібно здаватися здатним трансформувати традиційне, реальне, прагнучи остаточного розриву з усталеним. У війні, подібній до тієї, яку ми спостерігаємо сьогодні, катастрофізм є постійним інструментом, що використовується всіма сторонами для підтримання інформаційної напруги, зміни наративу та забезпечення боєприпасів для інформаційної війни.

Розглянемо деякі приклади. Потоплення російського десантного корабля українськими військовими безпілотниками - це новина, яка має вплив, але вона не призводить до кардинальних змін в очікуваннях щодо контролю морського руху

через Чорне море, оскільки це можна зробити з суші за допомогою систем A2AD (anti-access/area denial). Тому не можна екстраполювати цей успіх на те, що Чорне море нарешті стане відкритим маршрутом, який уможливить нормальне відновлення військово-морського судноплавства.

Так само нещодавнє захоплення Авдіївки російською армією є очевидною тактичною перемогою. Вона повернула собі місто, яке перебувало під контролем України з початку війни у 2014 році. Але це не означає, що в оперативному, не кажучи вже про стратегічний, плані, що ця акція є кульмінацією війни. Українці уникнули оточення, яке б означало їхнє повне знищення або капітуляцію, і відступили - з великими втратами - у пошуках притулку нової оборонної лінії, де вони намагатимуться організуватися і зупинити російське просування, якщо до цього дійде. Слід пам'ятати, що, якщо немає потужного резерву для використання успіху (чого наразі немає в Росії), підрозділи, які здобули об'єкт, повинні закріпитися на ньому, реорганізуватися, бути в змозі захистити його від можливих контратак, відпочити і, якщо це можливо, підготуватися до наступних дій.

Ще один момент, також лампідуський. Повідомляється, що коаліція країн збирається надати Україні один мільйон безпілотників. Один мільйон! Безумовно, це нищівна, остаточна цифра, але якщо її проаналізувати, то вона говорить про необхідність мати спеціалізований персонал, навчений керувати ними, про допоміжні засоби для полегшення командування і контролю над цим персоналом і повітряним простором, про перевагу в протистоянні в електромагнітному спектрі і, нарешті, про впевненість у тому, що противник не впровадить аналогічні технології, які дозволять йому розвивати протистояння з новими технічними тактиками і процедурами, які дозволять нейтралізувати або послабити їх.

Нарешті, ще одна тривожна новина, що має глобальний вплив, з'явилася у складний для світової стабільності час. Американська розвідка виявила розробку зброї Російською Федерацією, яка може стати руйнівною технологічною перевагою. Йдеться про ядерну систему, здатну діяти в космічному просторі на супутниках спостереження/розвідки і телекомунікаційних супутниках. З чим би Росія зрештою не експериментувала, безсумнівним є ефект від цієї заяви: тривога і тиск з метою збільшити інвестиції в оборонні технології і не "відставати"; підходи і процеси повинні бути радикально змінені, щоб зберегти гегемонію.

Колишній президент США Дуайт Д. Ейзенхауер, "Айк", у своїй прощальній промові з Білого дому в 1961 році сказав, що він боїться, що військово-промислове лобі консолідується в США і змінить пріоритети державної політики на свою користь. З 95 мільярдів доларів зовнішньої допомоги, які перебувають на розгляді в Палаті представників, близько 61 мільярда доларів призначені для війни в Україні і близько 14 мільярдів доларів - для Ізраїлю. Фактом, який слід проаналізувати, є те, що частина цієї суми, яка буде інвестована в американські збройні компанії, становить понад 46 мільярдів доларів. З початку конфлікту, не враховуючи суми, що ще мають бути виплачені, лише США надали Україні 75 мільярдів. Як казав «Айк», це змушує замислитися, чи всі ці зусилля спрямовані на те, щоб все залишилося як є.

Іспанський оригінал:

No confundir lo relevante con lo definitivo

“Que todo cambie para que todo siga igual” es una célebre frase de Giuseppe Tomasi di Lampedusa (1896-1957) que aparece en un diálogo de su novela póstuma “El Gatopardo” de 1958. El oxímoron da a entender que para conseguir de forma discreta —encubierta— un propósito y un estado final deseado, no conviene confundir lo aparentemente relevante con lo definitivo. Hace falta que parezca que uno es capaz de transformar lo tradicional, lo real, buscando una ruptura definitiva con lo establecido. En una guerra como las que estamos presenciando en estos días, el gatopardismo es una constante que se emplea por todas las partes para mantener la tensión informativa, remodelar el relato y suministrar munición a la guerra de la información.

Veamos algunas muestras. El hundimiento por drones navales ucranianos de un buque de desembarco ruso es una noticia de impacto, pero no supone un cambio drástico sobre las expectativas de control del tráfico naval que discurre por el mar Negro, toda vez que éste se puede hacer desde tierra mediante sistemas A2AD (anti access/area denial). Así pues, no se puede extrapolar de ese éxito que, por fin, el mar Negro vaya a ser una ruta abierta que permita reanudar con total normalidad el tráfico naval.

De la misma forma, la reciente toma de Avdiivka por el ejército ruso es una victoria táctica evidente. Recupera una ciudad que estaba en posesión de Ucrania desde el inicio de la guerra en 2014. Pero ello no supone en términos operacionales, y aun menos estratégicos, que esta acción sea el punto culminante de la guerra. Los ucranianos han evitado el cerco que hubiera supuesto su completa destrucción o rendición, y se han replegado —con pérdidas severas— buscando el amparo de una nueva línea defensiva en la que procurarán organizarse y detener la progresión rusa, si es que llega a producirse. Hay que tener en cuenta que, salvo que se disponga de una reserva potente que lanzar a la explotación del éxito (no es el caso ruso actualmente), las unidades que conquistan un objetivo tienen que consolidarlo, reorganizarse, estar en condiciones de defenderlo de los posibles contrataques, descansar y, si pueden, prepararse para la siguiente acción.

Un apunte más, también lampedusiano. Se informa que por parte de una coalición de países se va a proporcionar a Ucrania un millón de drones. ¡Un millón! Ciertamente, es una cifra demoledora, definitiva, pero que una vez analizada, habla de la necesidad de disponer de personal especialista formado para operarlos, de medios auxiliares para facilitar el mando y control de ese personal y del espacio aéreo, de la superioridad en el enfrentamiento en el espectro electromagnético y, por último, confiar que el adversario no vaya incorporando una tecnología similar que le permita desarrollar el enfrentamiento con nuevas tácticas técnicas y procedimientos que los neutralicen o degraden.

Por último, otra noticia alarmante de impacto global llega en un momento complejo para la estabilidad mundial. La inteligencia de Estados Unidos ha detectado un desarrollo armamentístico por parte de la Federación Rusa que supondría una ventaja tecnológica disruptiva. Se trata, al parecer, de un sistema nuclear con capacidad para actuar en el dominio ultraterrestre sobre satélites de observación/inteligencia y telecomunicaciones. Sea lo que sea lo que finalmente esté experimentando la Federación Rusa, lo que está fuera de toda duda es el efecto que ha provocado el anuncio: alarma y presión para aumentar la

inversión tecnológica en defensa y no “quedarse atrás”; hay que cambiar radicalmente planteamientos y procesos para seguir siendo hegemónicos.

Decía el que fue presidente de Estados Unidos Dwight D. Eisenhower, “Ike”, en su discurso de despedida de la Casa Blanca en 1961 que temía que en Estados Unidos se llegara a consolidar un lobby militar-industrial que alterase las prioridades de las políticas públicas de la nación en su beneficio. Del paquete de ayuda exterior que está pendiente de aprobación en la Cámara de Representantes por un valor de 95.000 millones de dólares, unos 61.000 millones son para la guerra de Ucrania y unos 14.000 millones para Israel. El dato a analizar es que la parte de esa cantidad que se va a invertir en empresas de armamento de Estados Unidos es de más de 46.000 millones. Desde el inicio del conflicto, y sin contar las cantidades pendientes, sólo Estados Unidos ha proporcionado a Ucrania 75.000 millones. Como decía “Ike”, da que pensar si todo ese esfuerzo de cambio es para que todo siga igual.